

L'hivern del Sr. Jeroni

Eulàlia Canal

Il·lustracions de Jordi Vila Delclòs

U

Les tardes eren llargues. Tant si tenia el Vladimir com si no el tenia.

Al principi de tenir-lo se n'anava a tancar al lavabo per pensar amb tranquil·litat. Tenia la sensació que li podia llegir el pensament. Si tardava molt a sortir del lavabo, ell picava a la porta i preguntava si estava bé o havia de trucar a emergències.

–Un botó i tens la policia i l'ambulància a la porta –li havia explicat el seu fill.

–No necessito pas aquesta cosa –havia renegegat ell.

–Pare, joestic molt sovint de viatge, i la Dora

viu molt lluny –li explicava amb paciència el seu fill–. Així estarem tots més tranquils.

Esclar, era això el que volien, estar més tranquils, ells. D'ençà que tenia el Vladimir, només li havien trucat un parell de vegades, però no havien tornat a venir.

Ni el Roger, ni la Dora. Bé, potser el seu net, el Boi, algun dia, però ningú més.

–Què en penses, tu, Francesca? –va dir mirant-la a la foto.

La Francesca sortia sovint de les fotos i li remenava les coses. A vegades, les hi canviava de lloc o les hi amagava. Com una nena entremaliada. El raspall de dents el va trobar el dia que va obrir el congelador per fer els pèsols. Glaçat, com si fos un polo de maduixa. Ell no s'enfadava. Segur que ho feia perquè no volia que l'oblidés. I com la podria oblidar?

Tot això de la Francesca, no ho podia explicar pas als fills. Pensarien que estava perdent el cap i encara l'ingressarien en una residència d'aquelles on els avis dormisquegen com plantes.

Tot era diferent quan estaven junts. Junts i molt sovint com gat i gos, però se sentia viu i tot es movia. Ara, tot passa de llarg i sent com si estigués en una andana on ja no s'atura cap tren...,

i si s'hi atura, en el temps de pensar si agafar-lo ja l'ha perdut.

L'única veu que ressona entre les quatre parets és la veu quadrada del Vladimir.

–Necessites res? Soc aquí per servir-te. Què puc fer per tu? –repeteix com un ànec que fa qüec-qüec.

I ell pregunta:

–Quin sentit té la vida?

–Vladimir processant, no consta. Un-dos-tres. Ara toca pentinar-se –diu amb aquell somriure de fira.

–Només em queden quatre pèls al cap, ves per on –contesta el Jeroni.

–Beure aigua i prendre la pastilla de les quatre de la tarda.

–Només me'n vull anar amb la Francesca, ho entens?

–Vladimir, processant, un-dos-tres.

Quan no entén una cosa sempre diu que està processant, per acabar dient com si tal cosa:

–El sentit de la vida no em consta, però ara podem anar a fer un volt pel jardí.

–No penso anar a fer un volt pel jardí amb un tap de suro, ni amb ningú altre, au, són coses que només faria si tornés la Francesca.

Ell agafa el llibre *L'últim amor de la baba Dunia*, d'Alina Bronsky, i llegeix a l'atzar: «Aquí no hi té ni una sola vaca, però sí una cabra que viu a casa seva i mira la televisió amb ella... Així té la companyia d'una criatura que respira.»

Alça la vista i mira per la finestra. Fa un sol fred de finals de febrer. La veïna de davant passeja sota l'ametller florit. Té una regadora a les mans i sembla que canta.

No sabia dir quants anys té, diria que molts, però camina lleugera com una perdiu.

Té un gos i una neta que la van a veure sovint. Ella parla amb el gos i el gos remena la cua. Sembla feliç. S'ajeu cara al cel i ella li rasca la panxa. Riuen tots dos. Qui diu que els gossos no riuen? Bestieses. Riuen i ploren, però a la seva manera, diria la Francesca.

La veïna parla amb el gos i ell, amb la Francesca.

—Ja ho veus, parlem amb qui ens escolta sense jutjar-nos, només ens cal això.

Em dic Boi

Em dic Boi i tinc un avi que es diu Jeroni.

El primer record que tinc d'ell és en blanc i negre. Potser perquè fa molts anys i els colors s'han anat perdent. Tenia tres anys. O quatre, potser. Ara aviat en faré onze i tindrè novia, la Noe. Bé, encara no l'hi he dit, però només falta que m'atreveixi a demanar-l'hi i que ella em digui que sí. El Guim, el meu millor amic, em diu que no m'emboliqui. Que si et diuen que no o et deixen, fa mal. Ui, que em perdo! Tot això ho ratllaré perquè ara no haig de parlar de mi, sinó de l'avi. Però la Rosa m'ha dit que si em costava començar a escriure el treball sobre l'avi, anava

bé deixar anar tot allò que em venia al cap, sense pensar, que després ja ho corregiria.

Torno a l'avi. El primer record.

Aquell dia vaig anar a fer un pipí i vaig passar per davant del quarto dels rellotges. La porta estava mig oberta. No volia espiar-lo, però els ulls se m'hi van quedar atrapats. Tenia el cap abocat sobre un rellotge diminut i semblava que estigués molt lluny, com si llegís una història fascinant, com m'havia passat a mi amb Harry Potter. Sense voler vaig tocar la porta i el soroll em va delatar. No es va enfadar. Em va fer entrar al seu quarto ple d'esferes i peces petites. Em va explicar que un rellotger és com un metge de rellotges, que cura els rellotges quan estan malalts.

–Tanca els ulls i escolta –em va dir.

Tic-tac, tic-tac, tic-tac...

–Hi ha una pila de vides bategant amb nosaltres –va xiuxiuejar.

Que l'avi compartís amb mi els seus rellotges em va fer sentir important. Com si els dos fóssim pirates i ell em mostrés el seu cofre del tresor.

